

คำถามพร้อมธงคำตอบวิชากฎหมาย

วิธีพิจารณาความแพ่ง

การสอบความรู้ชั้นเนติบัณฑิต

สมัยที่ ๖๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๒

ข้อ ๑. คำถาม นายเอกมีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดลำปาง นายโทมีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ นายเอกซึ่งเป็นลูกจ้างของนายโทได้ขับรถยนต์บรรทุกสินค้าของนายโทในทางการที่จ้างด้วยความประมาทเลินเล่อชนท้ายรถยนต์ของนายตรี ได้รับความเสียหายเป็นเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท และนายจัตวาซึ่งนั่งมาในรถได้รับบาดเจ็บเสียค่ารักษาพยาบาลไปเป็นเงิน ๓๒๐,๐๐๐ บาท โดยเหตุละเมิดรถชนกันเกิดที่จังหวัดเชียงราย นายตรีและนายจัตวาจึงเป็นโจทก์ร่วมกันฟ้องนายเอกเป็นจำเลยที่ ๑ และนายโทเป็นจำเลยที่ ๒ ต่อศาลจังหวัดลำปาง ขอให้ร่วมกันใช้ค่าเสียหายจำนวนดังกล่าว จำเลยที่ ๑ ให้การว่า โจทก์ทั้งสองต่างเรียกร้องค่าเสียหายเป็นคนละส่วนแยกต่างหากจากกัน จึงไม่มีอำนาจฟ้องรวมกันมาในคดีเดียวกัน ส่วนจำเลยที่ ๒ ให้การว่า จำเลยที่ ๒ มิได้มีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดลำปาง โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๒ ต่อศาลนี้ ที่ศาลจังหวัดลำปางรับคำฟ้องของโจทก์ทั้งสองไว้พิจารณาจึงไม่ชอบ

ให้วินิจฉัยว่า ข้อต่อสู้ของจำเลยทั้งสองฟังขึ้นหรือไม่

ธงคำตอบ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๙ บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปอาจเป็นคู่ความในคดีเดียวกันได้ โดยเป็นโจทก์รวมหรือจำเลยรวม ถ้าหากปรากฏว่าบุคคลเหล่านั้นมีผลประโยชน์ร่วมกันในมูลความแห่งคดี ซึ่งหมายความว่า ต้องมีส่วนได้เสียร่วมกันในมูลเหตุอันเป็นรากฐานแห่งคดีนั้น โดยถือหนี่อันเป็นมูลของคดีนั้นเป็นสาระสำคัญ คดีนี้โจทก์

ทั้งสองฟ้องให้จำเลยทั้งสองร่วมกันรับผิดชอบจากมูลละเมิดที่เกิดขึ้นในคราวเดียวกัน แม้ค่าเสียหายของโจทก์ทั้งสองจะแยกจากกันได้ก็ตาม โจทก์ทั้งสองย่อมมีผลประโยชน์ร่วมกันในมูลค่าความแห่งคดี จึงอาจฟ้องคดีนี้ร่วมกัน ที่ศาลจังหวัด ลำปางรับคำฟ้องของโจทก์ทั้งสองไว้พิจารณาจึงชอบแล้ว ข้อต่อสู้ของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น (คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๒๐/๒๕๓๕)

โจทก์ทั้งสองฟ้องให้จำเลยทั้งสองร่วมกันรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดอันเนื่องมาจากการเป็นลูกจ้างนายจ้างกัน จึงเป็นกรณีที่มูลค่าความแห่งคดีเกี่ยวข้องกัน โจทก์ทั้งสองจึงมีสิทธิฟ้องต่อศาลที่จำเลยคนหนึ่งคนใดมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาล ดังนั้น โจทก์ทั้งสองจึงมีสิทธิฟ้องจำเลยที่ ๒ ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ และจำเลยที่ ๑ ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดลำปางต่อศาลจังหวัดลำปางได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕ ข้อต่อสู้ของจำเลยที่ ๒ ฟังไม่ขึ้น (คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๗๘/๒๕๒๖)

ข้อ ๒. คำถาม นายเอกฟ้องนายโทเป็นจำเลยต่อศาล ขอให้รื้อถอนกันสาดหน้าต่างตึกแถวของนายโทส่วนที่รुकล้ำออกไปจากที่ดินของนายเอก นายโทให้การว่า กันสาดหน้าต่างตึกแถวอยู่ในเขตที่ดินของตน ขอให้ยกฟ้องชั้นพิจารณานายเอกและนายโทไม่ตั้งใจสืบพยาน โดยตกลงทำกันว่า ให้เจ้าพนักงานที่ดินรังวัดที่ดินตรงกันสาดหน้าต่างตึกแถวว่า อยู่ในเขตที่ดินของนายเอกหรือไม่เป็นข้อแพ้ชนะเจ้าพนักงานที่ดินได้รังวัดแล้ว ผลปรากฏว่า กันสาดไม่ได้อยู่ในที่ดินของนายเอก ศาลชั้นต้นจึงพิพากษายกฟ้อง คดีอยู่ในระยะเวลาอุทธรณ์ นายเอกถึงแก่กรรมโดยยังไม่ทันได้ยื่นอุทธรณ์ ก่อนระยะเวลาอุทธรณ์สิ้นสุดลง นายตรีบุตรนายเอกได้ยื่นฟ้องนายโทขอให้รื้อถอนกันสาดหน้าต่างตึกแถวตั้งกล่าวออกไปจากที่ดินเป็นคดีใหม่ นายโทให้การว่า ฟ้องคดีนี้เป็นฟ้องซ้ำหรือดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำกับคดีก่อน ขอให้ยกฟ้อง

ให้วินิจฉัยว่า ข้อต่อสู้ของนายโทฟังขึ้นหรือไม่

ธงคำตอบ นายตรีเป็นบุตรของนายเอกจึงเป็นผู้สืบสิทธิของนายเอก โจทก์ในคดีก่อน การที่นายตรีมาฟ้องนายโทซึ่งเป็นคนเดียวกับจำเลยในคดีก่อน ถือว่าโจทก์และจำเลยในคดีนี้เป็นคู่ความเดียวกับคดีก่อน (คำพิพากษาฎีกาที่

๓๙๖๒/๒๕๔๗, ๗๖๐๐/๒๕๔๔) เมื่อประเด็นที่ได้วินิจฉัยในคดีก่อนกับประเด็นในคดีนี้ก็คือประเด็นเดียวกันว่า กั้นสาดหน้าต่างตึกแถวของนายโทรเกล้าที่ดินของนายเอกหรือไม่ โดยในคดีก่อนศาลชั้นต้นวินิจฉัยตามคำทำของคู่ความว่า กั้นสาดไม่ได้อยู่ในเขตที่ดินของนายเอก กรณียอมถือว่าประเด็นพิพาทแห่งคดีว่า กั้นสาดหน้าต่างตึกแถวรูกเกล้าที่ดินของนายเอกหรือไม่ได้รับการวินิจฉัยในคดีก่อนแล้ว (คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๙๕๗/๒๕๔๖, ๓๑๔๗/๒๕๔๑) นายตรีฟ้องคดีนี้ขณะคดีก่อนอยู่ในระยะเวลาอุทธรณ์ คดีก่อนยังไม่ถึงที่สุด จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๘ แต่เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำตามมาตรา ๑๔๔ (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๗๗๒๐/๒๕๔๒) ข้อต่อสู้ของนายโทว่าเป็นฟ้องซ้ำฟังไม่ขึ้น แต่ข้อต่อสู้ว่าเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำฟังขึ้น

ข้อ ๓. คำถาม โจทก์ฟ้องว่า จำเลยผิดสัญญาซื้อขายข้าว ขอให้บังคับจำเลยส่งมอบข้าวตามสัญญาซื้อขายดังกล่าวแก่โจทก์ และชดใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์ที่ไม่สามารถส่งมอบข้าวแก่ผู้ซื้อสองราย รายละเอียด ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท แก่โจทก์ด้วย ในระหว่างพิจารณา ศาลชั้นต้นมีคำสั่งคุ้มครองประโยชน์ชั่วคราวแก่โจทก์โดยให้จำเลยส่งมอบข้าวตามฟ้องให้แก่โจทก์ในระหว่างพิจารณา โจทก์จึงทำสัญญาซื้อขายข้าวให้แก่ผู้ซื้ออีกหลายราย แต่ต่อมาก่อนจำเลยส่งมอบข้าวให้แก่โจทก์ตามคำสั่งคุ้มครองประโยชน์ดังกล่าว ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งคุ้มครองประโยชน์ ทำให้โจทก์ไม่สามารถส่งมอบข้าวให้แก่ผู้ซื้อดังกล่าวได้เป็นเหตุให้โจทก์เสียหายอีกเป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์จึงยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องครั้งแรก ขอให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์เพิ่มเติมอีก ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยอ้างว่าเป็นมูลหนี้ที่มีลักษณะอย่างเดียวกันกับฟ้องเดิมซึ่งโจทก์มีสิทธิเรียกร้องได้ และต่อมาหลังการชี้สองสถานแล้วโจทก์ยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องครั้งที่สอง โดยขอแก้ไขคำขอบังคับท้ายคำฟ้องจากเดิมที่ขอให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหาย ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็น ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยอ้างว่าพิมพ์ผิดพลาด จำเลยยื่นคำคัดค้านคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องของโจทก์ทั้งสองครั้ง

ให้วินิจฉัยว่า ศาลชั้นต้นจะอนุญาตให้โจทก์แก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องทั้งสอง ครั้งได้หรือไม่

ธงคำตอบ การที่โจทก์ยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องครั้งแรก ขอให้จำเลยใช้ค่าเสียหายเพิ่มเติมขึ้นอีกเป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท นั้น เป็นการกล่าวอ้างมูลคดีที่เกิดขึ้นภายหลังโจทก์ฟ้องคดีแล้ว ดังนั้น แม้มูลคดีตามคำฟ้อง เดิมกับคำฟ้องแก้ไขเพิ่มเติมจะมีลักษณะอย่างเดียวกัน แต่มูลคดีเกิดขึ้นคนละ คราวไม่เกี่ยวข้องกัน ซึ่งหากจะฟังว่าโจทก์มีสิทธิเรียกร้องตามคำฟ้องแก้ไข เพิ่มเติมก็เป็นสิทธิที่เกิดขึ้นภายหลังจากโจทก์ฟ้องคดีเดิมแล้ว ถือไม่ได้ว่า คำฟ้องแก้ไขเพิ่มเติมของโจทก์เกี่ยวข้องกับคำฟ้องเดิม ตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๗๙ จึงชอบที่ศาลชั้นต้นจะไม่อนุญาตให้โจทก์ แก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้อง (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๐๑๖-๕๐๑๗/๒๕๕๐)

ส่วนการแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องครั้งที่สอง ขอให้บังคับจำเลยชำระ ค่าเสียหายจาก ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็น ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท นั้น โจทก์ได้ บรรยายคำฟ้องถึงค่าเสียหายจำนวนดังกล่าวที่โจทก์ต้องชดใช้แก่ผู้ซื้อสองราย รายละ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไว้แล้ว โดยมีได้บรรยายคำฟ้องว่าประสงค์เรียกร้องให้ จำเลยรับผิดชอบในค่าเสียหายดังกล่าวเพียงรายการเดียว ตามพฤติการณ์จึงเห็นได้ว่า โจทก์มีเจตนาขอให้บังคับจำเลยชำระเงินค่าเสียหายทั้งสองรายการรวม ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท มาตั้งแต่ต้นแล้ว หากแต่มีการพิมพ์คำขอบังคับท้ายคำฟ้องผิดพลาด คลาดเคลื่อนไป ต้องถือว่าเป็นการผิดพลาดเล็กน้อย หรือผิดพลาดเล็กน้อย โจทก์ยอมขอแก้ไขเพิ่มเติมให้ถูกต้องได้ แม้ภายหลังวันขึ้นสองสถาน ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘๐ จึงชอบที่ศาลชั้นต้นจะ อนุญาตให้โจทก์แก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องดังกล่าวได้ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๐๘/ ๒๕๐๘ และ ๘๒๑/๒๕๔๐)

ข้อ ๔. คำถาม โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยชำระเงินตามสัญญากู้ยืมเงิน จำนวน ๖๐๐,๐๐๐ บาท จำเลยให้การต่อสู้คดี ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นให้ โจทก์นำพยานเข้าสืบก่อน ก่อนถึงวันนัด จำเลยยื่นคำร้องขอเลื่อนคดี ศาลมี คำสั่งว่า รอไว้ถึงวันนัด ถึงวันสืบพยาน โจทก์มาศาล ส่วนจำเลยไม่มาศาล

ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่อนุญาตให้จำเลยเลื่อนคดีและให้สืบพยานโจทก์ไปฝ่ายเดียว โจทก์นำพยานเข้าสืบได้ ๒ ปาก แล้วแถลงหมดพยาน คงตั้งใจอ้างสำนวนคดีแพ่งของศาลอื่นและขอให้ศาลยึดสำนวนคดีดังกล่าวมา ศาลอนุญาตโดยให้เลื่อนไปนัดฟังคำพิพากษาอีก ๑ เดือน เพื่อรอสำนวนที่โจทก์อ้าง ก่อนวันนัดฟังคำพิพากษา จำเลยมาศาล ขอนำพยานจำเลยเข้าสืบตามข้อต่อสู้และจำเลยได้ยื่นบัญชีระบุพยานไว้แล้ว ศาลมีคำสั่งไม่อนุญาต จำเลยโต้แย้งคำสั่งศาลไว้ ต่อมาศาลพิพากษาให้จำเลยแพ้คดี จำเลยอุทธรณ์ว่า

(ก) จำเลยมิได้ขาดนัดพิจารณาเพราะจำเลยได้ยื่นคำร้องเลื่อนคดีไว้แล้ว

(ข) คำสั่งศาลที่ไม่อนุญาตให้จำเลยนำพยานเข้าสืบไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ให้วินิจฉัยว่า อุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองข้อฟังขึ้นหรือไม่

ธงคำตอบ (ก) การที่จำเลยไม่มาศาลในวันสืบพยาน แม้จำเลยยื่นคำร้องขอเลื่อนคดีไว้ก่อนวันนัด แต่เมื่อถึงวันสืบพยานศาลมีคำสั่งไม่อนุญาตให้จำเลยเลื่อนคดี จึงเป็นกรณีที่จำเลยไม่มาศาลในวันสืบพยานและไม่ได้รับอนุญาตจากศาลให้เลื่อนคดี ถือว่าจำเลยขาดนัดพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๐๐ วรรคหนึ่ง ซึ่งตามมาตรา ๒๐๔ บัญญัติให้ศาลพิจารณาและชี้ขาดตัดสินคดีนั้นไปฝ่ายเดียว การที่ศาลดำเนินกระบวนการพิจารณาไปเพราะเหตุจำเลยขาดนัดพิจารณาจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

(ข) ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๐๖ วรรคสี่

(๑) คู่ความฝ่ายที่ขาดนัดพิจารณามาศาลระหว่างการพิจารณาคดีฝ่ายเดียวมีสิทธินำพยานของตนเข้าสืบได้หากมาศาลยังไม่พ้นเวลาที่จะนำพยานของตนเข้าสืบ การที่จำเลยมาศาลภายหลังที่โจทก์สืบพยานบุคคลเสร็จสิ้นแล้ว แม้โจทก์ยังคงตั้งใจอ้างสำนวนคดีแพ่งของศาลอื่นและอยู่ระหว่างการขอยึดสำนวน ก็ถือว่าจำเลยมาศาลเมื่อพ้นเวลาที่จะนำพยานของตนเข้าสืบ จำเลยจึงไม่มีสิทธินำพยานเข้าสืบตามข้อต่อสู้ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๕๐/๒๕๐๑) คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้จำเลยนำพยานเข้าสืบจึงชอบด้วยกฎหมาย

อุทธรณ์ของจำเลยทั้งข้อ (ก) และ (ข) ฟังไม่ขึ้น

ข้อ ๕. คำถาม โจทก์ฟ้องว่าจำเลยผิดสัญญาเช่าตึกแถวซึ่งมีค่าเช่าเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท ขอให้ขับไล่จำเลยและให้ชำระค่าเสียหายนับแต่วันที่โจทก์บอกเลิกสัญญาเช่าจนถึงวันฟ้องเป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาให้จำเลยและบริวารออกจากสถานที่เช่าให้จำเลยชำระค่าเสียหาย ๖๐,๐๐๐ บาท กับให้จำเลยชำระค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โจทก์อุทธรณ์ขอให้ศาลอุทธรณ์กำหนดค่าเสียหายให้โจทก์เต็มตามฟ้อง ส่วนจำเลยยื่นคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าคำร้องมิได้กล่าวโดยชัดแจ้งซึ่งข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาลที่แสดงให้เห็นว่าหากศาลได้นำคดีขึ้นพิจารณาใหม่จำเลยอาจเป็นฝ่ายชนะคดีได้อย่างไรตามมาตรา ๑๕๙ จัตวา ให้ยกคำร้อง จำเลยอุทธรณ์ขอให้รับคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณา ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าจำเลยมิได้นำค่าธรรมเนียมที่จะต้องใช้แทนโจทก์ตามคำพิพากษามาวางศาลพร้อมอุทธรณ์ จึงไม่รับอุทธรณ์

- ให้วินิจฉัยว่า (ก) ศาลชั้นต้นจะสั่งรับอุทธรณ์ของโจทก์ไว้ได้หรือไม่
- (ข) คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์ของจำเลยชอบหรือไม่

ธงคำตอบ (ก) โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยพร้อมกับเรียกค่าเสียหายจากจำเลย ถือได้ว่าเป็นคดีไม่มีทุนทรัพย์ส่วนหนึ่งกับคดีมีทุนทรัพย์อีกส่วนหนึ่งปนกันมา การที่จะอุทธรณ์ข้อเท็จจริงได้หรือไม่ต้องแยกจากกัน เมื่อโจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยอันมีอัตราค่าเช่าเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท ในส่วนเรื่องขับไล่จึงไม่ต้องห้ามอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง ส่วนในเรื่องค่าเสียหายปรากฏว่าทุนทรัพย์ที่พิพาทในชั้นอุทธรณ์มีจำนวนเพียง ๔๐,๐๐๐ บาท ย่อมต้องห้ามอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงตามมาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง อุทธรณ์ของโจทก์ในเรื่องค่าเสียหายเป็นอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง จึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ศาลชั้นต้นจะสั่งรับอุทธรณ์ของโจทก์ไว้ไม่ได้ (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๑๒๐๓/๒๕๔๕ และ ๓๐๐๕/๒๕๕๑)

(ข) ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๙ บัญญัติให้ผู้อุทธรณ์ต้องนำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่ง

ตามคำพิพากษามาวางศาลพร้อมอุทธรณ์นั้น ใช้บังคับเฉพาะกรณีอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งซึ่งขาดตัดสินคดีของศาลชั้นต้นตลอดจนการอุทธรณ์คำสั่งอื่นๆ ของศาลชั้นต้นที่มีผลกระทบต่อคำพิพากษาหรือคำสั่งซึ่งขาดตัดสินคดีของศาลชั้นต้นเท่านั้น การที่จำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ยกคำร้องของจำเลย โดยขอให้ศาลอุทธรณ์รับคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ของจำเลยไว้พิจารณาต่อไป ซึ่งหากศาลอุทธรณ์เห็นชอบด้วยตามข้ออุทธรณ์ของจำเลย ศาลอุทธรณ์ก็ชอบที่จะพิพากษายกคำสั่งศาลชั้นต้น และให้ศาลชั้นต้นรับคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ของจำเลยไว้พิจารณาและมีคำสั่งต่อไปตามรูปคดีเท่านั้น อุทธรณ์ของจำเลยในชั้นนี้ไม่มีผลกระทบโดยตรงต่อคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยจึงไม่ต้องนำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก่โจทก์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นมาวางศาลพร้อมอุทธรณ์ตามมาตรา ๒๒๙ คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์ของจำเลยจึงไม่ชอบ (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๗๕๖/๒๕๕๐ และ ๔๙๒๑/๒๕๕๐)

ข้อ ๖. คำถาม โจทก์ฟ้องว่า จำเลยผิดสัญญาเช่าที่ดินของโจทก์ ขอให้ขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไปจากที่ดินกับให้จำเลยรื้อถอนบังกะโลของจำเลยที่ปลูกสร้างบนที่ดินของโจทก์และให้ใช้ค่าเสียหายจนกว่าจำเลยจะขนย้ายและรื้อถอนบังกะโลดังกล่าวออกไป จำเลยให้การว่า จำเลยไม่ได้ผิดสัญญาเช่าและโจทก์จำเลยได้ทำสัญญาเช่ากันใหม่ภายหลังสัญญาเช่าเดิมสิ้นสุดลงแล้ว ต่อมาในระหว่างพิจารณา จำเลยยื่นคำร้องขอคุ้มครองประโยชน์ว่า โจทก์ได้นำหินและดินมากองปิดกั้นกับบ่อกหลักรั่วลวดหนามปิดทางเข้าออกที่ดินและบังกะโล ขอให้ศาลมีคำสั่งให้โจทก์รื้อถอนกองหิน กองดินและรั้วลวดหนามออกไปจากทางเข้าออกที่ดินและบังกะโลดังกล่าวเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของจำเลยในระหว่างพิจารณาให้เข้าออกที่ดินและบังกะโลได้ โจทก์ยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้องโดยอ้างว่า

(ก) จำเลยไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอคุ้มครองประโยชน์ในระหว่างพิจารณาตามกฎหมายได้

(ข) คำร้องของจำเลยไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่ศาลจะอนุญาต
ให้วินิจฉัยว่า คำคัดค้านของโจทก์ฟังขึ้นหรือไม่

ธงคำตอบ (ก) การร้องขอคุ้มครองประโยชน์ในระหว่างพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๖๔ คู่ความฝ่ายใดจะร้องขอก็ได้ จำเลยจึงมีสิทธิยื่นคำร้องขอคุ้มครองประโยชน์ในระหว่างพิจารณาได้ คำคัดค้านข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น (คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๔๖๓/๒๕๑๔ และ ๒๕๘๐/๒๕๒๗)

(ข) การขอคุ้มครองประโยชน์ในระหว่างพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๖๔ จะต้องเป็นการขอคุ้มครองประโยชน์ของผู้ขอเพื่อให้ทรัพย์สิน สิทธิหรือประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งที่พิพาทกันในคดีนั้นได้รับความคุ้มครองไว้ระหว่างพิจารณาจนกว่าศาลจะได้มีคำพิพากษาหรือเพื่อบังคับตามคำพิพากษา และคำขอนั้นต้องอยู่ในคำฟ้อง คำขอท้ายคำฟ้อง หรือคำให้การหรือฟ้องแย้ง แล้วแต่กรณี มิฉะนั้นเป็นเรื่องนอกฟ้องนอกประเด็นจะขอคุ้มครองไม่ได้ ดังนั้น กรณีตามปัญหา โจทก์ฟ้องจำเลยว่าจำเลยผิดสัญญาเช่า จำเลยให้การต่อสู้ว่าจำเลยไม่ได้ผิดสัญญาเช่าและโจทก์จำเลยได้ทำสัญญาเช่ากันใหม่ภายหลังสัญญาเช่าเดิมสิ้นสุดลงแล้ว ประเด็นที่พิพาทกันจึงมีว่าจำเลยผิดสัญญาเช่าหรือไม่ และโจทก์จำเลยได้ทำสัญญาเช่ากันใหม่ภายหลังสัญญาเช่าเดิมสิ้นสุดลงแล้วหรือไม่ แต่ที่จำเลยร้องขอให้คุ้มครองประโยชน์ในระหว่างพิจารณานั้น เป็นเรื่องขอให้ศาลมีคำสั่งให้โจทก์หรือถอนกองหิน กองดินที่โจทก์นำมากองไว้และรื้อถอนรั้วลวดหนามที่โจทก์ปักไว้ที่นั้นออกไปจากทางเข้าออกที่ดินและบึงกะโล คำขอของจำเลยจึงไม่ใช่ประโยชน์ที่เกี่ยวกับข้อต่อสู้หรือข้อเถียงตามคำให้การของจำเลย เป็นเรื่องนอกขอบเขตหรือนอกประเด็นตามคำให้การของจำเลย จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่จำเลยจะขอคุ้มครองประโยชน์ตามมาตรา ๒๖๔ ได้ คำคัดค้านข้อนี้ของโจทก์ฟังขึ้น (คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๕๘/๒๕๔๙)

ข้อ ๗. คำถาม นายเอกฟ้องนายโทให้ชำระหนี้จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ศาลพิพากษาให้นายเอกชนะคดีเต็มตามฟ้อง คดีถึงที่สุด แต่เมื่อครบกำหนดตามคำบังคับแล้วนายโทไม่ชำระหนี้ตามคำพิพากษา นายเอกจึงขอให้ศาลออกหมายบังคับคดีและนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินมีโฉนดหนึ่งแปลง

และแหวนเพชรหนึ่งวง โดยอ้างว่านายโทเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ เจ้าพนักงาน บังคับคดีดำเนินการขายทอดตลาดที่ดินได้ราคา ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท และแหวน เพชรได้ราคา ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท เช่นกัน การบังคับคดียังไม่เสร็จสิ้นลง ปรากฏว่า

(ก) นายตรียื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดและการยึดที่ดิน โดยอ้างว่านายตรีเป็นเจ้าของนี้ตามคำพิพากษาของนายโทอีกคดีหนึ่งซึ่งศาล พิพากษายกฟ้องให้นายโทจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินแปลงดังกล่าวให้แก่ นายตรี ตามสัญญาจะซื้อจะขายที่มีต่อกัน คดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว

(ข) นายจัตวายื่นคำร้องขอรับเงินจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่ได้จาก การขายทอดตลาดแหวนเพชร โดยอ้างว่านายจัตวาเป็นเจ้าของแหวนเพชรแต่ ผากนายโทไว้ เงินจำนวนนี้จึงต้องคืนให้แก่นายจัตวา ศาลได้สอบสวนแล้ว ข้อเท็จจริงได้ความตามคำร้องของนายตรี และนายจัตวา

ให้วินิจฉัยว่า ศาลจะมีคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดและการยึดที่ดิน ตามคำร้องของนายตรี กับจ่ายเงินจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่ได้จากการขาย ทอดตลาดแหวนเพชรให้แก่นายจัตวาหรือไม่

ธงคำตอบ (ก) แม้สิทธิของนายตรีตามสัญญาจะซื้อจะขายเป็นเพียง บุคคลสิทธิ แต่เมื่อมีคำพิพากษารองรับสิทธิ ก็ถือได้ว่านายตรีเป็นบุคคลผู้อยู่ใน สถานะอันจะให้จดทะเบียนสิทธิของตนได้อยู่ก่อนตามประมวลกฎหมายแพ่งและ พณิชย์ มาตรา ๑๓๐๐ นายตรีจึงเป็นบุคคลภายนอกซึ่งอาจร้องขอให้บังคับ เหนือที่ดินแปลงนี้ได้ และย่อมมีสิทธิได้รับความคุ้มครองตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๘๗ โดยสามารถยื่นคำร้องภายหลังการขาย ทอดตลาดแล้วได้ ศาลจะต้องมีคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดและการยึดที่ดิน (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๓๖๙๐/๒๕๕๖ และ ๘๘๗๐/๒๕๕๐)

(ข) นายจัตวาเป็นเจ้าของแหวนเพชรมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ปล่อยการยึด ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๘๘ แต่ต้องยื่น คำร้องขอเสียก่อนที่เจ้าพนักงานบังคับคดีจะนำออกขายทอดตลาด เมื่อนาย จัตวามีได้ใช้สิทธิตามบทบัญญัติดังกล่าว สิทธิของนายจัตวาย่อมหมดไป ส่วน เงินจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่ได้จากการขายทอดตลาดแหวนเพชรก็มีใช้

ทรัพย์สินที่เข้าแทนที่แหวนเพชรของนายจัตวาในฐานะนิตินัย นายจัตวาจึงไม่มีสิทธิขอรับเงินจำนวนนี้ อีกทั้งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๘๗ ต้องอยู่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติมาตรา ๒๘๘ ศาลจะต้องมีคำสั่งยกคำร้องของนายจัตวา (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๒๒๔๔/๒๕๓๖ และ ๒๘๙๑/๒๕๕๒)

ข้อ ๘. คำถาม บริษัทร่ำรวย จำกัด มีผลประกอบการขาดทุนต่อเนื่องมาหลายปี ในปี ๒๕๔๙ มีหนี้สินมากกว่าสินทรัพย์ ๑๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๙ บริษัทร่ำรวย จำกัด ได้กู้ยืมเงินจากนายสำเร็จซึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำมาใช้เป็นเงินหมุนเวียนของบริษัท ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๐ บริษัทร่ำรวย จำกัด ได้ชำระหนี้กู้ยืมให้แก่นายสำเร็จเป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นเมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐ บริษัทร่ำรวย จำกัด ถูกเจ้าหนี้รายหนึ่งฟ้องเป็นคดีล้มละลายและศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของ บริษัทร่ำรวย จำกัด เด็ดขาด ปรากฏว่ามีเจ้าหนี้มาขอรับชำระหนี้รวมเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้ยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการชำระหนี้เงินกู้ระหว่าง บริษัทร่ำรวย จำกัด ลูกหนี้กับนายสำเร็จ โดยให้นายสำเร็จคืนเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันยื่นคำร้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่กองทรัพย์สินของลูกหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๑๑๕ นายสำเร็จยื่นคำคัดค้านว่าได้ให้บริษัทร่ำรวย จำกัด ลูกหนี้กู้ยืมเงินโดยสุจริตเพื่อใช้เป็นเงินหมุนเวียนให้กิจการของลูกหนี้ดำเนินต่อไปได้ อีกทั้ง บริษัทร่ำรวย จำกัด ลูกหนี้ชำระหนี้คืนให้แก่ตนเกิน ๓ เดือนแล้วก่อนมีการขอให้ล้มละลาย ขอให้ยกคำร้อง ศาลล้มละลายกลางพิจารณาแล้วมีคำสั่งให้เพิกถอนการชำระหนี้เงินกู้ระหว่าง บริษัทร่ำรวย จำกัด ลูกหนี้กับนายสำเร็จ โดยให้นายสำเร็จคืนเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันยื่นคำร้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่กองทรัพย์สินของลูกหนี้

ให้วินิจฉัยว่า คำสั่งของศาลล้มละลายกลางดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ธงคำตอบ บริษัทร่ำรวย จำกัด มีผลประกอบการขาดทุนต่อเนื่องมา

หลายปี โดยในปี ๒๕๔๙ มีหนี้สินมากกว่าสินทรัพย์ ๑๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และเมื่อศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของบริษัทร่ำรวย จำกัด เจ็ดขาด ปรากฏว่ามี เจ้าหนี้มาขอรับชำระหนี้รวมเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ดังนั้น การที่บริษัท ร่ำรวย จำกัด ได้ชำระหนี้กู้ยืมให้แก่นายสำเร็จเมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๐ ก่อนที่บริษัทร่ำรวย จำกัด จะถูกเจ้าหนี้ฟ้องให้ล้มละลายเมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ถือได้ว่าเป็นการกระทำใดๆ ซึ่งบริษัทร่ำรวย จำกัด ลูกหนี้ ได้กระทำให้โดยมุ่งหมายให้นายสำเร็จเจ้าหนี้ได้เปรียบแก่เจ้าหนี้อื่นตามพระราช บัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๑๑๕ วรรคหนึ่ง นายสำเร็จเป็น กรรมการผู้จัดการของบริษัทร่ำรวย จำกัด จึงเป็นบุคคลภายในของลูกหนี้ตาม คำนิยามในมาตรา ๖ บริษัทร่ำรวย จำกัด ถูกฟ้องขอให้ล้มละลายเมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐ การที่บริษัทร่ำรวย จำกัด ลูกหนี้ได้ชำระหนี้เงินกู้ให้ แก่นายสำเร็จเจ้าหนี้ซึ่งเป็นบุคคลภายในของลูกหนี้เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๐ จึงเป็นการกระทำใดๆ ซึ่งลูกหนี้ได้กระทำในระหว่างระยะเวลา ๑ ปี ก่อนมีการขอให้ล้มละลาย เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ชอบที่จะมีคำขอโดยทำเป็น คำร้องและศาลมีอำนาจสั่งเพิกถอนการชำระหนี้นั้นได้ตามมาตรา ๑๑๕ วรรคสอง (คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๔๖๕/๒๕๕๑)

การเพิกถอนตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๑๑๕ นั้นไม่ต้องคำนึงถึงความสุขจิตของเจ้าหนี้ผู้ถูกเพิกถอน (คำพิพากษาฎีกา ที่ ๖๙๓๔/๒๕๔๓) และเป็นไปโดยผลของคำพิพากษา ตราบใดที่ยังไม่มีคำสั่ง หรือคำพิพากษาของศาลให้เพิกถอนก็ยังถือว่าเป็นการชำระหนี้โดยชอบอยู่ กรณียังถือไม่ได้ว่ามีการผัดผ่อนนับแต่วันยื่นคำร้องอันเป็นเหตุให้เจ้าหนี้ผู้ได้รับ ชำระหนี้ต้องรับผิดชอบในเรื่องดอกเบี้ย (คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๓๗๕/๒๕๓๒)

ดังนั้น การที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้เพิกถอนการชำระหนี้เงินกู้ ระหว่างบริษัทร่ำรวย จำกัด ลูกหนี้กับนายสำเร็จเจ้าหนี้ โดยให้นายสำเร็จคืน เงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท แก่กองทรัพย์สินของลูกหนี้ชอบแล้ว แต่ที่ศาลมีคำสั่ง ให้คืนเงินพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันยื่นคำร้องจนกว่าจะ ชำระเสร็จนั้นไม่ชอบ ศาลต้องมีคำสั่งให้คืนเงินพร้อมดอกเบี้ยนับแต่วันมีคำสั่ง เพิกถอนการชำระหนี้จนกว่าจะชำระเสร็จ

ข้อ ๙. คำถาม ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของบริษัท เอ จำกัด ลูกหนี้และตั้งผู้ทำแผน ต่อมาศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน โดยมี นายเก่งเป็นผู้บริหารแผน ผู้บริหารแผนได้ซื้อรถยนต์กระบะจากนายรวย จำนวน ๑ คัน ราคา ๔๐๐,๐๐๐ บาท มาใช้ในกิจการของลูกหนี้ ตามที่กำหนดไว้ในแผนฟื้นฟูกิจการ โดยตกลงชำระค่าธรรมเนียม ภายในกำหนด ๓ เดือน ครั้นครบกำหนดแล้วลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ นายรวยจึงยื่นฟ้องลูกหนี้ต่อศาลจังหวัดตลิ่งชัน ขอให้ชำระหนี้ค่าธรรมเนียมดังกล่าว ผู้บริหารแผนยื่นคำให้การว่าโจทก์จะต้องนำหนี้ค่าธรรมเนียมไปยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ จะนำมาฟ้องเป็นคดีแพ่งหาได้ไม่ และขณะนี้ลูกหนี้ยังอยู่ในระหว่างการฟื้นฟูกิจการ การฟ้องคดีของโจทก์จึงตกอยู่ภายใต้บังคับของสภาวะพักการชำระหนี้ เมื่อโจทก์ยังมีได้รับอนุญาตให้ฟ้องคดีจากศาลล้มละลายกลาง โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ขอให้ยกฟ้อง

ให้วินิจฉัยว่า ข้อต่อสู้ตามคำให้การของผู้บริหารแผนฟังขึ้นหรือไม่

ธงคำตอบ หนี้ที่ต้องยื่นคำขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๙๐/๒๖ และ มาตรา ๙๐/๒๗ วรรคหนึ่ง นั้น ต้องเป็นหนี้ซึ่งมูลแห่งหนี้เกิดขึ้นก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ แต่หนี้ค่าธรรมเนียมของนายรวยเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นภายหลังศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการแล้ว จึงไม่ตกอยู่ภายใต้บังคับบัญญัติดังกล่าว หนี้ดังกล่าวเป็นหนี้ที่ผู้บริหารแผนกู้ขึ้นเนื่องจากการฟื้นฟูกิจการตามแผน ตามมาตรา ๙๐/๖๒ (๑) เมื่อลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ นายรวยจึงมีอำนาจฟ้องลูกหนี้เป็นคดีแพ่งต่อศาลที่มีเขตอำนาจได้

สภาวะพักการชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๙๐/๑๒ (๔) ที่ห้ามมิให้เจ้าหนี้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้นั้น บังคับเฉพาะกรณีที่มีมูลแห่งหนี้เกิดขึ้นก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน แต่หนี้ค่าธรรมเนียมที่นายรวยนำมาฟ้องลูกหนี้เป็นหนี้ที่ผู้บริหารแผนกู้ขึ้นอันเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นภายหลังศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนแล้ว จึงไม่ต้องห้ามตามบทบัญญัติดังกล่าว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องโดยไม่ต้องได้รับอนุญาตจากศาลล้มละลายกลางก่อนแต่อย่างใด (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๓๑๙๕/๒๕๕๙)

ข้อต่อสู้ตามคำให้การของผู้บริหารแผนจึงฟังไม่ขึ้น

ข้อ ๑๐. คำถาม โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๔ ซึ่งระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๓ ปี และปรับไม่เกิน ๖,๐๐๐ บาท ต่อศาลจังหวัดตราด นายธรรมผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดตราดจ่ายสำนวนคดีแก่นายแดงผู้พิพากษาศาลจังหวัดตราด นายแดงพิจารณาคดีจนแล้วเสร็จและนัดฟังคำพิพากษา นายแดงเห็นว่าควรพิพากษาลงโทษจำคุก ๑ ปี และปรับ ๓,๐๐๐ บาท เนื่องจากไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน จึงให้รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด ๒ ปี นายแดงนำสำนวนไปปรึกษา นายธรรม นายธรรมตรวจสำนวนแล้วเห็นว่าไม่ควรรอการลงโทษ แต่ต้องยอมเห็นด้วยกับนายแดงและลงลายมือชื่อร่วมกันทำคำพิพากษา โดยนายธรรมได้ทำความเห็นแย้งว่าควรลงโทษจำคุก ๑ ปี และไม่รอการลงโทษ

ให้วินิจฉัยว่า นายธรรมมีอำนาจร่วมทำคำพิพากษาหรือไม่ และมีอำนาจทำความเห็นแย้งหรือไม่

ธงคำตอบ ในศาลชั้นต้น ผู้พิพากษาคณะเดียวเป็นองค์คณะมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญาซึ่งกฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างสูงไว้ให้จำคุกไม่เกิน ๓ ปี หรือปรับไม่เกิน ๖๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่จะลงโทษจำคุกเกิน ๖ เดือน หรือปรับเกิน ๑๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งโทษจำคุกหรือปรับอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่างเกินอัตราที่กล่าวแล้วไม่ได้ ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๒๕ (๕) การที่นายแดงเห็นว่าควรพิพากษาลงโทษจำคุก ๑ ปี และปรับ ๓,๐๐๐ บาท รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด ๒ ปี ซึ่งเป็นการพิพากษาลงโทษเกินอำนาจผู้พิพากษาคณะเดียว และเป็นกรณีมีเหตุจำเป็นอันมิอาจก้าวล่วงได้เกิดขึ้นระหว่างการทำคำพิพากษา ตามมาตรา ๒๙, ๓๑ (๒) นายธรรมผู้พิพากษาหัวหน้าศาลมีอำนาจลงลายมือชื่อทำคำพิพากษา (คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๙๔๓/๒๕๔๘) และมีอำนาจทำความเห็นแย้งได้ด้วยหลังจากได้ตรวจสำนวนคดีนั้นแล้วตามมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง (๓) นายธรรมจึงมีอำนาจร่วมทำคำพิพากษาและทำความเห็นแย้งได้